

МОЛОДІЖНИЙ КОМСОМОЛ

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

7-й видання X

№ 89 (1101)

СУБОТА

26 ЛИПНЯ

1969 р.

Ціна 2 коп.

Делегація ВЛКСМ у Вроцлаві

ВАРШАВА, 25 липня. (ТАРС). Вчора члени радянської делегації ВЛКСМ на чолі з першим секретарем ЦК ВЛКСМ Є. М. Тлелельниковим зустрілися з керівництвом Вроцлавського воєводського комітету ПОРП.

Як повідомляє агентство ПАП, гості зустрілися також з науковими працівниками вроцлавських вузів і студентським активом. Були обговорені науково-виховні питання, зв'язані з реформою вищих шкіл і діяльністю молодіжних організацій серед студентства.

ОБЛАСНА НАРАДА ПАРТІЙНО-ГОСПОДАРСЬКОГО АКТИВУ

23 липня в Кіровограді відбулася нарада партійно-господарського активу області. З доповіддю про підсумки роботи колективів будівельних організацій та підприємств будматеріалів у першому півріччі й завдання по достроковому виконанню плану і соціалістичних зобов'язань, взятих на честь 100-річчя з дня народження В. І. Леніна, виступив секретар обкому КП України М. П. Суркін.

В обговоренні доповіді виступили директор комбінату «Дніпроенергобудіндустрія» Ю. М. Даченко, секретар Кіровоградського міськомкому КП України З. І. Власова, секретар Олександрійського міськомкому КП України І. В. Дробот, бригадир управління «Житлобуд» тресту «Кіровоградпромбуд» А. І. Руденко, бригадир тресту «Кіровоградвуглебуд» М. М. Лисенко, секретар парторганізації управління № 1 тресту «Кіровоградсільбуд» І. Н. Болдін, керуючий трестом «Кіровоградпромбуд» В. І. Мірошніченко, керуючий трестом «Кіровоградсільбуд» Д. М. Розін, керуючий трестом «Кіровоградвуглебуд» Ю. А. Муха, директор заводу «Червона зірка» К. С. Курцев, заступник начальника управління «Головшахтобуд» Мінтяжбуду Г. І. Шевченко, голова правління обліжкоколгоспбуду Б. Г. Тоховий, директор Кіровоградського комбінату будівельних матеріалів О. З. Гречаний, головний інженер філіалу інституту «Укрмістобудпроект» Г. Г. Подунак.

Нарада прийняла рішення, в якому намічено заходи по усуненню виявлених недоліків і успішному виконанню планів та соціалістичних зобов'язань на честь сторіччя з дня народження Володимира Ілліча Леніна.

УЖИНОК-69

БОБРИНЕЦЬ. У колгоспі імені Шевченка на 550 гектарах обмолочено валки пшениці. На хлібоприймальний пункт бригада молодих шоферів вивезла більше 4 тисяч центнерів зерна нового врожаю.

Серед кращих женців колгоспу — подружжя Іван і Тетяна Макарови. Щодня вони виконують півтори-два змінних норми, намолочують на гектарі по 35—37 центнерів пшениці.

ВІЛЬШАНКА. У колгоспі імені Телішевського теж працює сімейний дует. Досвідчений комбайнер І. М. Тяжченко і його дочка Люда записані на Дошку ударників живого фронту. За день вони впралі 40 гектарів пшениці.

УСТИНІВКА. 50 гектарів пшениці — такий щоденний ужинок ще одного сімейного екіпажу, який живуче в колгоспі імені Держинського. Це на агрегаті М. Г. Бузька та його сина Володимира замайорів червоний вимпел.

ДОБРОВЕЛИЧІВКА. Володимир Фіщенко з колгоспу імені XXII з'їзду КПРС уже два роки підряд в числі кращих молодих комбайнерів області. Ось і нині він вирішив зібрати урожай колосових з 250 гектарів. На його рахунок вже 90 гектарів.

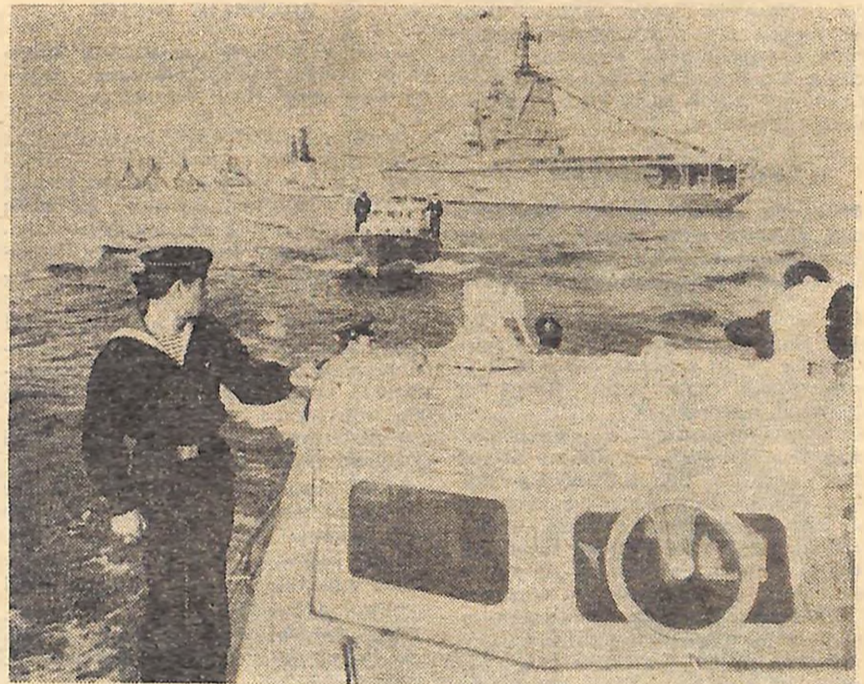
А в колгоспі імені XX з'їзду КПРС цього тижня добра слава пішла про комбайнера Володимира Круковського. На 13 гектарах він намолотив 599 центнерів пшениці.

© ЧОРНОМОРЦІ

Завтра — День Військово-Морського Флоту СРСР

© НА РЕЙДИ СЕВАСТОПОЛЯ

МОЛОДА РОБІТНИЧА ЗМІНА

24 липня відбулося перше засідання Ради Державного комітету Ради Міністрів СРСР по професійно-технічній освіті. Вона створена відповідно до постанови ЦК КПРС і Ради Міністрів СРСР для всебічного вивчення особливостей розвитку професійно-технічної освіти в союзних республіках, а також розробки пропозицій щодо поліпшення організації підготовки кваліфікованих робітничих кадрів.

Рада схвалила проект плану підготовки фахівців на 1970 рік. До учбових закладів пе-

редбачається прийняти понад 1800 тисяч юнаків та дівчат і направити в різні галузі народного господарства майже 1600 тисяч молодих робітників. У новому році діятиме близько чотирьохсот училищ, вихованці яких поряд з робітничою професією дістануть і середню освіту. В них готуватимуть фахівців по налагодженню, ремонту і монтажу автоматичних ліній та верстатів з програмним керуванням, радіо-і електромеханіків, апаратників хімічного виробництва, механізаторів.

(Кор. ТАРС).

ЗІ СПИСКІВ, які я бачив у райкомі комсомолу, можна було зрозуміти, що артільних «прожектористів» очолює Володимир Туренко. Його ми знайшли в колгоспному Будинку культури.

Таких обов'язків на мене не покладали, — відповів Володимир. — Може, заочно? Бо я тут і завідувачий клубом, і інструктор по спорту, і...

Випускали листівки. А тепер вагончик для механізаторів забрали з поля, і їх ніде вивішувати.

Хочу дізнатися про оте «дещо».

— Це — дуже просто. Приходжу я до обліковця. Він дає мені цифри про виконання завдань механізаторами. І тоді вже на окремі листівки я повідомляю, хто йде попереду, а хто відстає. Оце і все.

Невже начальники штабу не знає основних напрямків у роботі «КП»? Згадую йому про зміцнення трудової дисципліни, боротьбу з втратами робочого часу, підвищення культури виробництва, поліпшення умов праці хліборобів, економію і бережливість, боротьбу з безгосподарністю, підвищення виробничої кваліфікації молоді... Але Олександр, виявляється, про такі речі й не чув. Це, безперечно, вина райкому комсомолу. Там у першу чергу повинні були подумати про підготовку «прожектористів», організацію їх навчання...

А в колгоспі «прожектористам» у ці дні вистачило б роботи. Чому, скажі-

мо, не створити пости на токах, біля комбайнів, простежити, як обмолочують валки, вивозять зерно на хлібоприймальний пункт? З Володимиром Туренком ідемо в поле. Зупинка на току. Тут нещодавно організовано агітпункт. Володимир з іншими культурмійцями зробив у вагончику фотомонтажі, приніс сюди журнали, газети. Агітпункт відкрили. Але в той же день завтоком Іван Войта почепив на дверях замок. На току працює більше 20 школярів. Під час обідньої перерви вони б хотіли зайти у вагончик, подивитися журнали. Але ж Войта боїться, аби все добро агітпункту хлопці та дівчата не рознесли...

Тут же, на току, — зустріч з кращим молодим шофером Віктором Мансютою. Щодня цей комсомолець робить від комбайна на тлі по 10—12 рейсів. Хлопець згадав про комбайнера Миколу Савченка, який зібрав за зміну урожай з 29 гектарів. Але про правофлангових живого лану ніхто й слова не сказав у «бойовому листку» чи «блискавці». І цього теж не помітили «прожектористи». Або ще таке. Один з найдосвідченіших комбайнерів артілі Олександр Зантур своїм агрегатом за день на-

молотив 1022 центнери зерна. Але з відвантаженням хліба перебіг, потрібна ще хоч би одна автомашинка. «Прожектористи» і цього разу були на правах відпускників.

На лану — валки пшениці. Почорнілі, прибиті дощем до землі, вони чекають рятунку. Треба підняти колос над стернею. Вишли в поле жінки, потім кілька школярів. Та що вони можуть зробити? «Прожектористи» і цього не помітили.

Поруч — нескошена пшениця. Але колосся майже не видно. Над ним квітнуть будяки! Нагадує про весняні рейди «прожектористів».

— Це наш промах. Бити тревогу треба було раніше. А тепер що зробиш?..

М. ШЕВЧУК, спецкор «Молодого комуніста».

с. Піщаний Брід Добровеличківського району.

Нарада редакторів молодіжних газет

МОСКВА. (Кор. ТАРС). Сьогодні в Центральній комсомольській школі при ЦК ВЛКСМ закінчилась чотириденна всесоюзна нарада редакторів молодіжних газет, радіо і телебачення. Вона була скликана ЦК ВЛКСМ разом з Комітетом по радіомовленню і телебаченню при Раді Міністрів СРСР та Спілкою журналістів СРСР.

На пленарних і секційних засіданнях виступило понад 120 чоловік. Вони говорили про досвід роботи молодіжної преси по виконанню Постанови ЦК КПРС «Про підготовку до 100-річчя з дня народження Володимира Ілліча Леніна».

Учасники наради зустрілися з творчими колективами редакцій комсомольських журналів, газет «Комсомольська правда», всесоюзного радіо і телебачення.

„ЦЕ НАШ ПРОМАХ...“

Відповідай, товаришу комітет!

Почалися розшуки паперів. Одержали залізний ящик, де секретар комсомольської організації (вона тепер у відпустці) зберігає документи. Але, крім квитанцій про здачу членських внесків, там нічого не було. В цю мить до контори зайшов бригадир Олександр Цуцол. Почувши розмову про «прожектористів» сказав: — Та це ж я, я керую штабом «КП»... Пішла розмова про діяльність штабу «КП», про те, від чого залежить ефективність діяльності «прожектористів». Цуцол відповів коротко: — Весною ми дещо робили.

● ЛЕНИНСЬКИЙ ЗАЛІК ЩЕДРИЙ ЛИПЕНЬ

ТРИ ДОКУМЕНТИ ПРО ХІД І ПІДСУМКИ ПЕРШОГО ЕТАПУ ЛЕНИНСЬКОГО ЗАЛІКУ КОМСОМОЛІ НОВГОРОДКІВСЬКОГО РАЙОНУ І ПРО ТЕ, ЯК ПРОХОДИТИМЕ ДРУГИЙ ЕТАП

ДОКУМЕНТ ПЕРШИЙ

Інформація Новгородківського райкому комсомолу, датована 17 липня 1969 року:

В кожній комсомольській організації району були проведені збори, на яких затвердили громадсько-політичні комісії по прийому Ленінського заліку. На цих зборах були затверджені індивідуальні соціалістичні зобов'язання кожного комсомольця і визначені твори В. І. Леніна, які вивчатиме кожний в ході заліку.

Райком комсомолу разом з районним відділом культури провели місячник кінофільмів про героїчний шлях радянського народу. Перед комсомольцями і молоддю з бесідами і лекціями по творах В. І. Леніна виступали кращі лектори та пропагандисти району Г. І. Кравчук, М. У. Панченко, О. Ф. Гопак та інші.

Підсумком заліку стали комсомольські збори і Ленінські уроки по праці В. І. Леніна «Завдання спілок молоді» та збори «Жити і працювати по Іллічу». На них запросили старих комуністів, учасників Великої Жовтневої соціалістичної революції, громадянської та Великої Вітчизняної воєни, які поділилися своїми спогадами. На зборах комсомольці звітували про виконання своїх соціалістичних зобов'язань, про знання творів Ілліча, біографії комсомолу.

Підсумки першого етапу Ленінського заліку показали, що комсомольці, молодь з великою відповідальністю ставляться до вивчення ленінської теоретичної спадщини. Так, добрими знаннями і хорошими показниками в роботі порадували комсомольці колгоспу імені Шевченка. На високому ідейно-теоретичному рівні пройшли підсумки першого етапу Ленінського заліку в первинних організаціях колгоспів імені Ульянова, імені Леніна, імені Калініна. Всього по району успішно склали залік 995 комсомольців-виробничників.

ДОКУМЕНТ ДРУГИЙ

Розповідь голови колгоспу імені Шевченка, пропагандиста гуртка «Наш Ленінський комсомол» І. І. Демченка, записана нашим кореспондентом 22 липня:

В нашій артілі 21 комсомолець. Молодих людей до тридцяти років — значно більше. Я їм у батьки годуюся. І як батько радий такій зміні. Допитливі, ініціативні, наполегливі.

Он зараз працюють в одному полі комбайнери Омелян Андрійович Фаловський і його син Віктор. В обох — комбайни «СК-4». Та син весь час випереджає батька і в змаганні серед комбайнерів колгоспу займає третє місце. Завзятий і в праці, і в павчанні. За рік роботи гуртка я переконався в останньому. Успішне складання Ленінського заліку — теж тому підтвердження.

До речі, у нас було проведено ряд тематичних вечорів, зокрема, про комсомол у роки громадянської війни і перших п'ятирічок, у роки Великої Вітчизняної війни, у відбудовчий період. Обліковець тракторної бригади Микола Бородай, водії Володимир Орленко і

Павло Гончар та інші докладно розібралися, який героїчний шлях пройшов Ленінський комсомол.

Потім я розповів їм про виступ В. І. Леніна на III з'їзді комсомолу, сказав про те, на які питання слід звернути особливу увагу в «Завданнях спілок молоді». Потім їх знання перевірів у співбесіді. Особливо запам'яталися змістовні відповіді комсомольців: експедитора Миколи Григоренка, шофера Сергія Кияшка, комбайнера Івана Коваленка.

Залік було зараховано, бо й трудові успіхи молодих теж добрі. В гарячі дні живи вони їх ще більше примножують.

Наше господарство спеціалізується на відгодівлі великої рогатої худоби. Важливо, щоб і під час живих не допустили зниження приростів. І комсомольці: шофер Володимир Орленко, трактористи Степан Гончар, Василь Коваленко, Олександр Дзюма, — вчасно підвозять зелені корми, перевищують завдання.

В ході підготовки до Ленінського заліку зросли як політична й трудова активність молоді, так і відповідальність за громадську роботу. В кінці травня на комсомольських зборах досить гостро поставили питання про те, чому клуб не укомплектований кадрами, чому не працює художня самодіяльність, чому немає спортивного майданчика. Часу й небагато минуло, а спортмайданчик майже закінчено, для роботи в клубі підібрали баяніста, художнього керівника, а художня самодіяльність уже встигла виступити не лише у своєму господарстві, а й в сусідніх колгоспах імені Леніна, імені XXII з'їзду КПРС, «Іскра», імені Куйбишева.

ДОКУМЕНТ ТРЕТІЙ

Зане в робочому щоденнику другого секретаря Новгородківського райкому комсомолу Надії Коломієць:

Вирішили остаточно: рекомендувати комсомольським організаціям другий етап заліку підсумувати до 51-ї річниці ВЛКСМ Ленінським уроком «Вчитися працювати!», перед цим вивчивши працю В. І. Леніна «Чергові завдання Радянської влади». Основні питання, які внісемо на обговорення, такі:

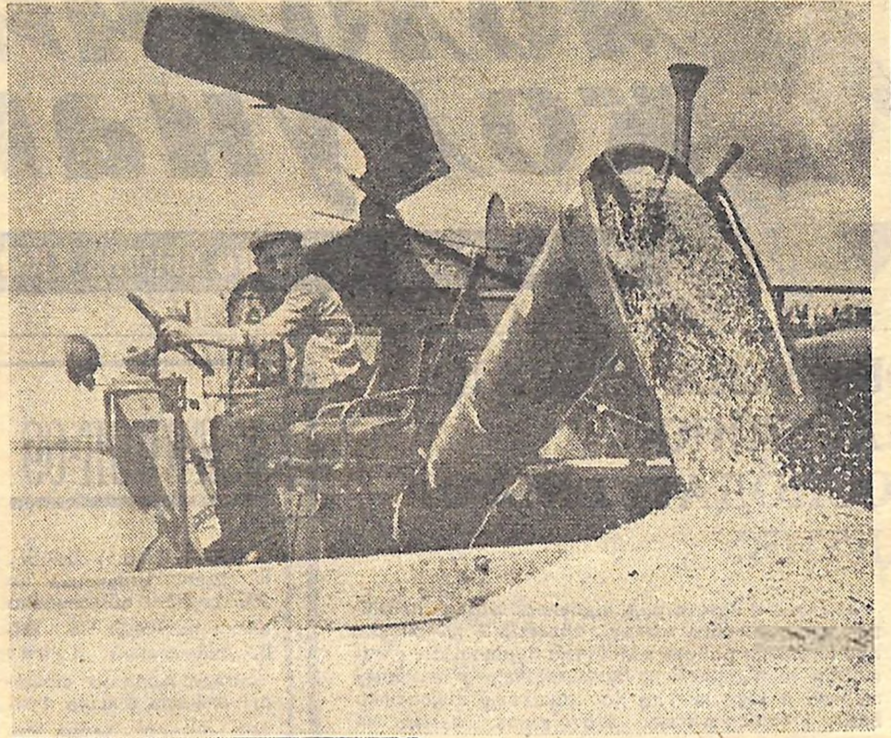
1. Ленінська вимога про важливість підвищення продуктивності праці і як вона втілена в життя, як кожний комсомолец, організація в цілому дбають про підвищення продуктивності праці, про підвищення загальноосвітнього і фахового рівня молоді.

2. Як комсомольці доводять почату справу до кінця, чи вміють практично організувати.

3. Як комсомольці борються за зміцнення екології свого господарства і трудової дисципліни.

Розробку уроку розмножимо і піділлемо у всі первинні комсомольські організації.

Треба поговорити із завідуючою лекторською групою райкому комсомолу М. Карпенко, щоб організувати четку лекцій по праці В. І. Леніна «Чергові завдання Радянської влади».

Подивіться на цього комбайнера. Він дев'ятикласник, стаж роботи в цьому вже два сезони. Минулого року він теж працював помічником у свого батька, досвідченого комбайнера колгоспу імені Ілліча Кіровоградського району Карпа Гавриловича Берестенка.

На рукавах хлопчиків (фото вище) — червоні пов'язки. На них чотири літери — «ЮДПД». Це юні пожежники Ладжамської середньої школи. Що вони роблять? Перевіряють кожну машину, яка їде в степ: чи в іскрогаски, пожежне відро, лопата, брезент. А це вони дуже прискількиво перевіряють, чи піде не спалиться зерно з кузола.

Фото С. ЗУБЕНКА.

А ТЕПЕР — З ПРАЦОРОМ

Коли дивилися на Олександрівку, в уяві постають корпуси хімічних заводів, які переробляють сировину, сховану природою на дні доісторичного кратера. Чи будуть вони саме тут, поки що невідомо. А от у тому, що героїні слави з підземелля так званої Ботницької впадини служилим людям, сумніву немає. Для цього не один рік виходили в поле буровики, «спрослухували» землю геофізики, склали свої загадкові схеми геологів. І не тільки сланцями обдарує впадина. Тут виявлено великі запаси підземної води.

Скуня мова цифр. Понад по механічному бурінню виконано на 11,1 процента. Виріток на кожного — 110 процентів. А за цифрами ховаються сотні пройдених кілометрів, надії і розчарування, холодні зимові ночі на прозягловому вітрі, і радість першодікривача. Це — завтрашня Світлопільська шахта, Каптанівське родовище бурого вугілля, кладові бокситів.

Кілометри, ті, які вимірюються напрямком до серця планети. Тільки одна бригада кавалера ордена Леніна В. М. Медведєва пробурить понад п'ять чотирьох пологої кілометри спертлої впадини. Бригада — комсомольсько-молодіжна. Щорічний план виконала за 4,5 місяця.

У геологів Південноукраїнської експедиції, що базується на околиці Олександрівки, — свято. Керуючий трестом «Київгеологія» М. А. Коткович вивчає їм перехідного Червоного прапора. Три роки боролась експедиція за почесну нагороду, сім разів виходила на друге місце в тресті. Сьогодні прапор в руках Г. С. Дубовського, начальника експедиції.

...Туман в цих краях — рідкісний гість. А про захав тайги і говорити нічого. Та романтика кличе геологів у дорогу. Ось тому сотні доріг проторувано Вірою Веселовою — техніком-геологом, тому сюди, в степ, асфальт за батьком прийшов Сашко Шарпан, повернувся до бурової після армії Микола Грушевський.

Всім юнаків нещодавно організували бригаду. Геня Колісник, Жора Костенко, Ваня Чорний та їхні товариші стали майстрами буріння. Випливає? Так. У старшого майстра В. Медведєва, у хтонців з молодіжної: Аркадія Опанасенка, Василя Литвина, у буровиків з бригади О. Перерви та А. Сперленка. Навчилися? Так. Норма виробітку бригади складає 136 процентів.

Комсомольці експедиції йдуть поруч зі старшими, з комуністами. Так, як записано в рішучій збірці: «Кожному комсомольцю включитися в змагання за знання ударника комуністичної праці».

Б. КУМАНСЬКИЙ.

світ Олександрівка, Південноукраїнська геологічна експедиція.

ЩОИНО З ДРУКУ „У ГЕРОІВ ДАМАНСЬКОГО“

Під такою назвою щойно вийшла з друку книга в Політвидав України. Її автор — польовик у відставці, учасник Великої Вітчизняної війни Б. Т. Белик побував на Далекому Сході у героїв острова Даманського, на місці боїв радянських воїнів з маоїстськими провокаторами, зустрічався і розмовляв з багатьма солдатами і офіцерами прикордонних застав, які відстоювали священні рубежі нашої Батьківщини.

Серед героїчних захисників острова було немало і наших земляків: молодий лейтенант Колішня і молодий сержант Іванов з Чернігівщини, старший лейтенант Мельник з Вінниччини, молодий лейтенант Моторний з Житомирщини, лейтенант Павленко з Черкащини, сержант Загінбіда з Київщини, сержант Євельяненко з Харківщини, старший лейтенант Назаренко і рядовий Васильченко із Запоріжжя, лейтенант Фатовенко з Кіровоградщини та інші.

(РАТАУ).

ДСШ-БУДОВА КОМСОМОЛЬСЬКА

Ми, комсомольці монтажного будуправління № 125, обурені тим, як їде будівництво дитячої спортивної школи.

На заклик міському комсомолу ми працювали по дві зміни, щоб закінчити монтаж і підготувати фронт робіт будівельному управлінню № 2 тресту «Кіровоградпромбуд». Пройшло вже близько місяця, як монтаж основних блоків закінчили, і... під'їзні шляхи давно заросли травою...

І. ДОЛІД, О. ГЕРАСИМЕНКО, О. КИСІЛЬ, В. ІВАНОВ, П. КОВАЛЕНКО.

ЩЕЯ ЛІСТ посухи не м'якше, ніж сонячні промені. В лабіринті переплетів, що пов'язані з будівництвом Кіровоградської дитячої спортивної школи. Нерідко тупики цього лабіринту дивували мене парадоксами. Сказано, сам ліст. Написаний він від імені молодих монтажників, які добре працювали на ДСШ, перевикували зміни норми і раптом... обурені. А ось комсомольці

будівельного управління № 2 тресту «Кіровоградпромбуд», які на цьому об'єкті досить близько місяця кладали стіни, а потім «забули» про них, — мовчать. Чи потрібна ДСШ юним кіровоградцям? Безумовно, потрібна, — сказав у розмові зі мною керуючий трестом «Кіровоградпромбуд» В. І. Мірошніченко.

— Так чому ж не ведеться кладка? — запитав я. — Немає людей, — розбив рукави Володимир Ілліч.

І не говориться про об'єкт, над яким зляла шефство комсомолів нашого міста. Говориться тоді, коли на будовах області й Кіровограда трудяться десятки студентських будівельних бригад.

— Ми зверталися в міському комсомолу, — говорить В. І. Мірошніченко. Дійсно, до міському надійшла заявка. Але в ній, як уточняє другий секретар Ю. Рудиса, не було вказано, що люди потрібні на ДСШ.

— Ми просили, щоб на будові дитячої спортивної школи шодня працювало 50 студентів, — запевняє керуючий трестом, — проте їх нам не віддали.

Юрій Рудиса у свою чергу вінс поправку: — Річ у тому, що до нас не зверталися за допомогою саме цей будівлі. П'ятдесят чоловік, аніжайно, ми б організували... На дитячій спортивній школі змагаються бур'яни. Деякі досягли рекордів висоти (майже два метри!). В багеті плавають зелені голови «спортсменів».

Після цієї картини якось не хочеться вірити в щире записання Юрія Рудиса, що

міському комсомолу докладне описували, щоб об'єкт не зачах.

Із будівництвом ДСШ пов'язано багато проблем. Наприклад, будівництво котельні висить у повітрі. Чи вона будуватиметься, не знають ні начальник будівельного управління № 2 Д. Т. Федоров, ні керуючий трестом В. І. Мірошніченко, ні навіть головний інженер УКБ обласного комсомолу М. С. Бульбах. Це ще один парадокс.

Для будівництва багато матеріалів не вистачає, деякі ще й не готуються. Причому не може служити причиною «замороження» ДСШ влітку. А вже фронт робіт на об'єкті в.

І поки будуть заведені вітражі, підшифний інфр, тощо, мабуть, треба готувати і саме приміщення. Бо той же басейн, в якому розташана жабурини, вимку наприклад обладнають будівельники. Батючий край і досі не монтується. Хоч як у черні обізвав Д. Т. Федоров, повинен був повіти в дні дві тижні тому.

Обурення комсомольців з монтажного управління № 125 підляг саркастично... В. ГОНЧАРЕНКО, спецкор «Молодого комунара».

ПАРАДОКСИ

ЗАВТРА — ДЕНЬ ПРАЦІВНИКА ТОРГІВЛІ

ПОСМІХНІТЬСЯ ІМ

Ви помітили, як останнім часом «омолодилися» наші магазини, кафе, їдальні, ресторани? Важко знайти зараз торговельну установу, де б не зустріла вас мила посмішка дівчини чи юнака, де б їх уважні очі не стертегли ваші бажання. Завтра у них, працівників торгівлі, — свято. І хоч чимало з них стоять за прилавком, подадять страву, свято для них залишилося святом. Посміхніться їм, товариші покупці!

Напередодні Дня працівника торгівлі наш кореспондент взяв інтерв'ю у першого заступника голови правління обласної спілки Олександра Федоровича РОМАНЕНКА.

— Останнім часом у сферу обслуговування прийшло чимало молоді. Як проходить «омолодження» торгівлі в нашій області?

— Зараз в організаціях і установах споживчої кооперації області працює більше 6 тисяч юнаків і дівчат. Потік молоді в торгівлю з кожним роком зростає. Цього року за рахунок випускників вузів, технікумів, кооперативних училищ, виробничих і загальноосвітніх шкіл ряди працівників торгівлі зросли більш як на тисячу чоловік.

— Що нового приносить молодь у торгівлю?

— Питання досить широке, але перше, про що хочеться сказати, це внут-

рішня культура юнаків і дівчат. Мені часто доводиться бесідувати з молодими колегами. На питання «Що вам не подобається в торгівлі?» вони найчастіше відповідають: «Грубість і неуважність до покупців». І це не дивно. Адже до нас приходять молодь із середньою спеціальною, загальною або вищою освітою. Звичайно, культура продавця — якість, яка виробляється не лише тиском «зверху». Розвитку її сприяють і комсомольські збори, і школи торговельної майстерності, і повага до себе та своїх товаришів.

Молодь, що принесла з собою комсомольську енергію, просто не може працювати абияк. Їй цього

не дозволяють набуті знання, ерудиція, бажання знати більше про свою професію. Зараз важко знайти в торгівлі молоду людину, яка б десь не вчилася, хай то буде заочний технікум, інститут чи школи робітничої молоді. Тільки в 1969 році ми направили на навчання до вузів і технікумів близько тисячі чоловік.

— Куди після закінчення навчання направляються молоді спеціалісти? Чи багато їх працює на керівних посадах у торгівлі?

— Було б дуже бажано направляти молодих спеціалістів у великі установи — універсальні магазини, ресторани, просто у великі колективи, де вже склалися свої традиції, де молоді могли б перейняти у старших навички професійної майстерності. Це ми й робимо при будь-якій можливості, але справа в тому, що такі можливості незначні. Великих магазинів в області ще мало, а потреба в продавцях велика. Що ж до

молодих керівників торгівлі, то хай за мене говорять цифри. Останнім часом на керівні посади було висунуто 98 спеціалістів. Це Сергій Апостолов — заступник голови правління Онуфріївської райспоживспілки, Євген Федоров — начальник відділу обслуговування п/ілки, Людмила Мишанова — заступник голови правління Петрівської райспоживспілки...

— Що ви скажете про роботу комсомольської молоді в колективних підприємствах?

— Якщо коротко, то це — наша надія. За справи в цих колективах ми майже завжди спокійні. Зараз усі вони включилися в змагання на честь 100-річчя з дня народження В. І. Леніна. Вже визначено переможців першого етапу змагання. Це колектив магазину «Взуття» Гайворонської райспоживспілки, сільськостроительського підприємства № 5 Миколаївського сільськогосподарського району, сільськогосподарського району, магазину культури села Дмитрівки Знаменського району, магазину «Книжки» Новоукраїнської райспоживспілки...

ПОЕТ МОРЯ

Кіровоградень І. Фісанович два роки командував підводним човном «М-172». За цей час «Малютка» здійснила 18 бойових походів і затопила 13 ворожих кораблів загальною водотонажністю 73000 тонн.

Він загинув у 1944 році при виконанні відповідального урядового завдання. Ім'я відважного підводника патріотично занесене до списків з'єднання, в якому він служив. Його іменем названо вулицю в місті Полтавському і нашому Кіровограді.

Ще в 1943 році капітан 2-го рангу І. Фісанович написав історію Червонопрапорного гвардійського підводного човна «М-172». Під назвою «Історія «Малютки» книга вийшла в Москві 1956 року. Це, на жаль, єдиний друкований твір нашого земляка. І не всім, мабуть, відоме ім'я Фісановича як поета, поета обдарованого, поета моря.

У спогадах багатьох підводників згадують поетичний талант Зорьки, як назвали його друзі. Пісні на його слова користувалися великою популярністю на Північному флоті. Вони не збірний німіт і піде, це — справа майбутнього.

А поки що пропонуємо вам угадати одну з пісень Героя Радянського Союзу І. І. Фісановича.

Строевая подводная

Нет выше счастья, чем борьба с врагами,
И нет бойнов, подводников смелей,
И нет нам тверже почвы под ногами,
Чем палубы подводных кораблей.

Простились мы с родными берегами,
Крепчает шторм, и волны хлещут злее,
И нет нам тверже почвы под ногами,
Чем палубы подводных кораблей.

В морскую глубь на смертный бой с врагами
Идет подлодка, слушаешь рулей,
И нет нам тверже почвы под ногами,
Чем палубы подводных кораблей.

Потоплен враг, идем сквозь сталь и пламя,
Пускай бомбят: посмотрим, кто хятрей!
И нет нам тверже почвы под ногами,
Чем палубы подводных кораблей.

Любимые, встречайте нас цветами,
И хоть на свете вы нам всех милей,
И нет нам тверже почвы под ногами,
Чем палубы подводных кораблей.

Олександр МОТОРНИЙ

Батьківська оселя — то незабутня гапана, з якої починається далекий шлях нашого життя. По них морях не носить, на які гребені не піднімає і в який вир не кидає людину, а ця гапана завжди манить до себе, і не раз ми повертаємося до неї, як буєли до гнізда, збираємо душу, тамуємо сердечні болю, набираємо сили і знову йдемо у світ. Тепло батьківської оселі опромінює нас вдень і вночі, літом і зимою, і до нього ми завжди лише думкою, рвемося самі через простори її нерівнини.

Важка дорога до батьківської оселі випала Юркові Гайбіку. Довго бився він з боями по ріллі сільськогосподарської землі, і кровавилися рани, і ніг зрощував садін.

Минуло жарке літо сорок третього року. Нодж, ким тепер командував Юрій, кілька тяжких був у безперервних боях: з коротких маршів батальйон кидався в затяжні атаку, відвоювавши нові рубежі, окупувалися і знову ринули вперед. Тільки оце на світанку командир одержав наказ відвести батальйон і відійти на відпочинок. Власне, відвідати їх не довелось: інший полк вчора розташувався на старих позиціях і вранці пішов у наступ, а майор Гайбіко зі своїм полком залишився уже у тилу. Він відпочувався все далі й далі, над траншеями і бандижами зійшло тихе сонце, і почалося незвичне тише життя. Відразу серед шельогів задимили ротні банди-землянки, у черерізах із трофейних бочок кипіла вода, парилось обмундирування, і самодіяльні перукарі тут же стригли всіх у порядку живої черги. Солдати почистили зброю, написали різними листів і просто відіспалися після важкого походу. Майор обійшов усі казарми, заглянув навіть до обозу, де їздові шкребли коней, і залишився задоволений.

Сам він теж добре відпочувався разом з розвідниками. Сержант Бандура, взводний здоров'яло, без якого не проходили жоден бойовий шухляк, завітало сів майора свіжим дубовим вінком і примовляв:

— Суди-туди, суди-туди... Проїмає, товаришу майор?

Гайбіко з несподівано повертався до одного, то другому бочком.

— У тебе, Бандуро, рука...

— Ковальська, — відповів сержант.

Зовсім недавно з групою бійців він ходив через ліній фронт на «зника». Цілий день пролежав розвідники в кущах на узліссі, спостерегаючи за рухом на фронті нових доріжок. А коли стемніло, то заарканили моточкамі та й потягли на свій бік. Переходити доводилося через нешироку річку, майже під самим носом у шматочку переднього дозору. Полонений подав голосу не міг, бо рот йому міцно затулили клямом, але, добравшись до води, закотів бовтнути ногою. Вразок було розбитий: плескіт зачули б дозорці, шкрякани б розвідники, підняли б стрілянина. Розвідники цієї намір, сержант, як він описав розповідав у штабі, «зілля тронки стукнуло, щоб забити наморок». Та ковальська рука була такою твердою, що фельдфебелі наспів відволочили водою, і голі вже були з нього добитися якби сказав лікар. А показання «зника» потрібні були зараз, негайно, бо на світанку полк перекочує у наступ.

— Як же це ти, га? — з докором подивився сержант на полку.

— Више, товаришу майор, не розраховув.

Бандура щось подумав, махнув рукою.

— Дозвольте!

— Що?

— Та йди ж по «зника».

Десь серед ночі він повернувся зі свого нового походу і обережно показав на долівку в шатвій землі величезний крохотливий мі-

шок, з якого стирчали напакослені офіцерські чоботи. Після того випадку сержант Бандура став у полку особово легендарною, і друзі іскупували:

— Якби пристукнув і того гауптмана, то до ранку ще б і генерала приволок?

Тепер, у бані, жартували знову з цього приводу. І майор лукаво посміхався, запитав:

— А справді, що б ти робив?

— Тепер ночі довгі, встиг би сходити і за генералом, — у тон відповів сержант.

Після бані майор сів у своїй землянці і при світлі копилки, змайстрованої із петерпільської гільзи, писав листи. «Дорогі батьки!» — вивів на аркуші з польового зошита. — Надворі вже осінь. Дмути сильні вітри, перемигують з місяця на місяці піски, серед яких я зараз знаходжусь. І згадав я іншу осінь, згадав юність, жарк, шкільні товариші і гостинне тепло батьківської хати. Зараз усе це здається таким далеким. З нетерпінням чекаю тої щасливої хвилини, коли всі зберемося за одним столом і вип'ємо чарку за нашу перемогу...

Рядок лягав за рядком. Уже заохолонув чай, принесений орденом у начинею солдатському казанку: раз по раз кінцем ручки майор знімав масний нагар із кінцявого гнота, замухував поплече, занялював нову штарку і знову схилився над столом. Він давно не писав рідним, ніколи було й присісти. Тільки одного разу встиг черкнути на листівочці: «Дорогі мої! Писати багато немає часу. Все в боях. Я вже на Україні. Поки що жив і здоров. Щаюю, Юрко...» Тепер хотілося все пригадати, нічого не забути, поділитися всіма радощами і болями. Написав, що нагороджений орденом Бойового Червоного Прапора, і додав: «Хочеться все зробити, щоб виправдати і цю нагороду. Як бачите, Батьківщина моїх невеличких заслуг без уваги не залишає...» А потім з сумом писав про те, що так нічого і не знав про свою дружину Таню.

Коли почалася війна, він втратив зв'язок з рідними. Думав, що всі залишилися на окупованій території, але згодом відшукав меншого брата Анатолія і батьківку у евакуації, а про дружину, яка працювала в Києві в науково-дослідному інституті і на початку війни пропала, він не знав. Випадково довідався від товаришів про зброю, що вона була в районі Сум, коли там швид бомбардували станції і села. Якби не загинула тоді, то могла піти в партизани, звертався за довідками в різні установи, і, нарешті, одержав повідомлення із Бугуруслана, а також із Наркомату оборони, що в них про Таню ніяких відомостей немає. Кільце замкнулося. «Справа дуже кепська, майже безнадійна», — написав Юрій.

Вони жили разом так щасливо, але ж так мало. У них все світліло і радісно було ще поперед, і ось війна розвела їх, розлучила, окутала серця невідомістю. Як же гірко — нічого не знати про найближчу людину, сподіватися і ждати невідомо чого і невідомо звідкіль! Не вже так і заростуть траву тої доріжки в Софіївському парку, на якому вони стільки бродили? Він тоді вже вчився на третьому курсі Уманського сільськогосподарського інституту, за плечима було кілька років нелегкої роботи на дослідній станції після закінчення технікуму. Уже німамо сходив степовими доріжками, мюкував під фірми дощима, злідав снігу і холоду. Особливо цікавий про нього до вичення фінансо-хімічних властивостей ґрунту. Для дослідження, яке хотів провести, потрібні були спеціальні манія і хімії, і він, усійно складаючи всі залки, опановував це й суміжні дисципліни. Тоді працював П. А. Власюк мал. певно, всі Півстани призначили його керівником екскаваторів по виченню й аналізу ґрунтів у зоні бурякопосівів. Отоді на полях радісно,

де брали проби ґрунтів, вони і познайомилися близько. Худенька слава першокурсника вибирала ґрунт, а він, підійшовши, зачаровано дивився на її загорілі руки. ґрунт був мішаний, немов закам'янілий, дощата ніяк не лізла.

— Давай допоможи, чорнява.

— Не треба, — відповіла дівчина, зашарівшись перед керівником екскаваторів. А вже з ним струнким юнаком сам професор вітався, як з рідним.

— Я сама...

Та він уже взяв лопату, заходився копати. З польової практики вони приймали добрим друзями. Тепер, коли випадала вільна година, вдвох ходили гуляти до парку. Вибірали найчарівніші куточки, бродили пустинними стежками, немаче відкривали для себе новий світ. То був світ палких і широкі взаємних почуттів, світ захоплюючої радості, їх не забути, цих безжурних днів студентського щастя, коли пояснення складних формул переходило в жаркі признання, а затішні алеї парку, встелені барвистими квітками осіннього листопада, вели все далі і далі — в незвідане! Ім обоєм і формали ставали легкими, і писання конспектів не таким обтяжливим, і навіть постійне студентське безшаріття зовсім не страшним. «До стінняй дотягнемо» — завжди жартував Юрко, приносячи на полудні гарних конспектів з інститутської їдальні. Ковтувши їх, знову бралися за книжки та конспекти.

Одного разу, коли сиділи в парку, Юрко, пригнувшись до лавки, сказав:

— Таню, а нас чекають у гості мої батьки...

— Як?

— А так, я їм уже написав, — циро признався хлонське. — Вони вже знають тебе і полюбують, як рідну. Поїдемо?

Юрій жив дома дуже мало. Наче й не був. Так, прийняти, здавалося його рідним, безжурні дії дитинства, коли мама вярдала в школу, розпрямляючи вогнисті поперський галстук під вибіленим комірець, відлетіли, мов яблуневиї світ. Враз якось виріс і змуж-

ні, і з тих пір появлявся вдома тільки на канікули. Але то було в сім'ї справжнє свято. Гапана Миколаївна заходжувалася готувати вареники — улюблену синову страву. І всі їх любили, Тепер, коли з'явився в сім'ї новий людина, мати обережно питала:

— А може, Таня любить щось інше?

— Мамо, — усміхнувся Юрко, — що я, те і вона, що вона — те і я...

Кірієві Федорович поставив пляшку міцної запічки, береженой якраз для такого урочистого випадку. В перелік квартирі зразу стало тепло і весело. Описав всією сім'єю гуляли по вечірньому місту. Менший брат Толя статично йшов поряд із молодим подружжям і палко говорив: дуже хотів, щоб місце, в якому вони живуть, сподобалося Тані. Бродили алеями молодого парку, постояли перед освітленими колонами театру, а тоді пошляхним трамваем, що дзвеніло в усіх вулицях, їхали до великого мосту і там стояли над Ігулом, в якому відбивалося голубе небо, всією митогливіми зорями. Було напручує тихо і ясно. Плыла над містом чарірна ніч...

Тоді й похвалився Юрій рідним що професор Власюк порочить йому аспірантуру. Батько в той час працював деканом філологічного факультету, він був дуже задоволений синовими успіхами. Сам багато років учительовав у сільській школі, викладав у технікумі й інституті, займався науковими розвідками і щиро радів, що син обирає цей шлях, але доблесний шлях, Плекати хліба, рости садів, брати силу землі, — хіба ж не гордість?

— Хай щастить, — тільки й сказав батько,

Та минуло не так багато часу після від'їзду молодят, як від Юри прийшов лист із московським інженером. «Чого б це його туди послали?» — подумав Кірієві Федорович, розкриваючи конверт. «Вас дуже дивує те, що ви зараз прочитаете, — писав син, — але, крім здивування і задоволення, це не повинно у вас нічого викликати. Я зараз знаходжусь у Москві. Причиною, що викликала таке переміщення в географічному відношенні, є вступ до Військової Академії. Хоч порівняно і пізно я це зробив, та я ж ще молодий. Я колись трошки балакав на цю тему з батьком, і він висловив думку, що ніколи не ставитиме на перешкоді моїм вранженням учитися, незалежно від того, яку я галузь виберу. Крім усього, на вступ сюди я мав дуже мало шансів, тому вас не попереджав. Гадаю, що ви задоволені з мого вибору і не будете гніватися. Коли й не задоволені, то на цю тему краще нічого не говорити, бо справу вже зроблено. Зарахував мене слухачем другого курсу. Вичити буде дуже важко, але немає таких фортець, яких не взяли б більшовики...»

Тоді батько відповів дуже коротко: «Вибір схвалюю. Але якщо влязеш, то криніть...» Про це можна було б і не нагадувати. Юра знав, на що відважувався. Представники з Москви приймали в Інститут і звернулися до комсомольського комітету з проханням виділити двох кращих студентів на військове навчання. Першим назвали Гайбіку.

— Згоден, — відповів він, трохи подумавши.

Академію механізації і моторизації Червоної Армії він закінчив за кілька днів перед війною. Призначили командиром автобатальйону, і це майже співало з вступом на фронт, — ще не познайомившись добре з людьми, він повів їх фронтowymi доріжками. Довгий час довелось воякувати в калінінських лісах, і мюкнув під дощами, і промерзав до кісток. Але фронтіві пантажі батальйон довго стояв своєчасно. «У Гайбіку, — казали солдатів, — не машини, а всілякони, хоч яке бо-

Студент Уманського сільськогосподарського інституту Юрій Гайбіко (в першому ряду третій справа) з однокурсниками. Фото 1934 р.

лого здолають...» Невдовзі сміливого і старанного командира призначили начальником штабу полку, і вже з тим він надовго з'єднав свою долю, і нікуди вже не вбивав, якщо не рахувати кількох тижнів лікування в медсанбати, коли під час вогневого шалюю осколком черкнуло по ноці. «Легко поранений, — писав він тоді рідним, яких уже віднайшов після довгого листування з багатьма людьми і організаціями, — лежу в госпіталі, через кілька днів знову стану в стрій. Почував себе непогано, не хворію, тільки почав лічити. Ну, нічого, будемо жити, то і ліса голова згодиться на всякий випадок...»

Батьковий листрий не покидав його ніколи. Однополчани знали про владу свого начштабу, їх не лягувало, що майор дивиться завжди ніби суворо з-під густих наспуленних брів, але за зовнішньою суворістю крилася дуже м'яка душа. Коти він був серед бійців, то всі це відчували. Де кинє жарг, а де і круто скаже, — для кожного мав своє слово. Ішов попередку коломи чи сидів з бійцями в окопі, чекаючи атаки, то завжди був зібраний, зосереджений. Ця звичка залишилася ще із студентських літ. Гірко було відступати, відходити, печаль крайла серце, адже доводилося відкопуватися усе на схід та на захід! Кожного разу, відбиваючись від землі, як від материнських грудей, Юрій Гайбіко думав: «Коли ж? Та коли ж?» Голоні, стомлені лежати вогні в синуцях нісках Приволжя і вже десятий раз командир 1-її майор Коротков підіймав свій полк в несамовиту контратку.

(Далі буде).

ФУТБОЛ

ГОЛ ЗАХИСНИКА

Суперники кіровоградської «Зірки» в черговому турі чемпіонату країни серед команд другої групи класу «А» — футболісти миколаївського «Суднобудівника» — за кілька днів до матчу мали підстави і для радості, і для смутку: вони в чвертьфінальному матчі на Кубок Радянського Союзу завдали поразки минулорічним володарям цього почесного спортивного трофея — столичним торпедцям, а в півфіналі програли (0:2) «Карпатам».

Команди, може, і не було б. А сталося так, що він у високому стрибку підняв м'яча, зіткнувся з кимось із гравців і, впадши на землю, випустив його з рук. Коли до кінця зустрічі лишилося 15 хвилин, нападаючий «Зірки» Віктор Квасов, який на 52-й хвилині замінив Юрія Касюнкіна, подавав кутовий, миколаївський гравець, намагавшись заважати Квасову якнайкраще виконати удар, побіг назустріч і зіграв рукою. Той же Квасов пробив штрафний паралельно лінії воріт. М'яч після удару нашого захисника Анатолія Максименка влетів у ворота «Суднобудівника».

(Херсон) — «Таврія» — 2:2, СКА (Одеса) — «Кривбас» — 3:0, «Шахтар» — СКА (Київ) — 0:0, «Металіст» — «Автомобіліст» — 2:0, «Хімік» — «Десна» — 3:0, «Авангард» — «Будівельник» — 0:1, «Динамо» — «Дніпро» — 0:2. Гра між ждановським «Азовцем» і львівськими «Карпатами» не відбулася.

ЗРАЗ ТУРНІРНА ТАБЛИЦЯ МАЄ ТАКІН ВИГЛЯД:

Table with 5 columns: Team, W, D, L, Pts. Lists teams like Дніпро, СКА (К), Металіст, Зірка, Металург, Автообіліст, Локомотив, СКА (О), Таврія, Карпати, Суднобудівник, Буковина, Кривбас, Локомотив (В), Хімік, Авангард, Будівельник, Шахтар, Азовець, Динамо, СКА (Л), Десна.

ПОКАЗУЄ КИРОВОГРАД

НЕДІЛЯ, 27 липня. Перша програма. 9.00 — Ранкова гімнастика для дітей. (М), 9.15 — Дія школярів. «Будівельник». (М), 9.45 — «На варті морських рубежів». Передача, присвячена Дню Військово-Морського Флоту СРСР. (М), 11.45 — «Музичний кіоск». (М), 12.45 — Дія юнацтва, «Шлях в океан». Передача до Дня Військово-Морського Флоту СРСР. (М), 13.15 — До 25-річчя визволення Львова від німецько-фашистських загарбників. (Львів), 14.45 — «Великий конспіратор». Вистава. (Кіровоград), 16.05 — Телефілім. (Кіровоград), 16.50 — Естрадині концерт. (Кіровоград), 17.55 — Художній фільм «Шит і меч». І серія. (М), 19.30 — Урочисте закриття Днів культури Польської Народної Республіки в СРСР. У перерві — міжнародна програма «Сім днів». (М), 22.30 — «Я — громадянин». (К), 23.10 — «Камертон доброго настрою». (Одеса), 23.40 — Новини. (М), ПОНЕДІЛОК, 28 липня.

Перша програма. 17.40 — Телевісті. (К), 18.00 — Для колегів «Експедиція в країну знань». «До скарбів землі». (Луганськ), (К), 18.35 — Програма передачі. (М), 18.35 — «Містечко належить народу». (Одеса), 19.05 — «Свято революційного руху і сучасний імперіалізм». (К), 19.35 — «Призері Всесоюзного фестивалю телевізійних фільмів «Затемнені вікна». І серія. (М), 20.30 — Інформаційна програма «Час». (М), 21.15 — Кіножурнал та художній фільм «Чорні птахи». (Кіровоград), Друга програма. 21.15 — Вистава Московського драмтеатру імені Пушкіна. (М).

ПОКАЗУЄ МИКОЛАЇВ

СУБОТА, 26 липня. 9.00 — Гімнастика для всіх. (М), 9.45 — Новини. (М), 10.00 — Музична розважальна передача «Будьте щасливі». (М), 10.30 — Актуальний скан, 11.00 — До 125-річчя з дня народження І. Ю. Рєпіна. «На Другуващині». (Харків), 11.35 — Другий республіканський конкурс балетних танців серед школярів. (К), 12.15 — Мультифільм. (К), 12.30 — До Дня Військово-Морського Флоту СРСР. 12.45 — Кінохроніка, 13.00 — В ефірі «Молодість». (Гомель), 13.30 — Передача

«Здоров'я». (М), 14.00 — «75 років тому». Передача про дружбу польських і радянських фронтівців. (М), 14.30 — Е. Скриб. «Джефет, або в пошуках батька». Голосеєцькі. (М), 15.45 — Новини. (М), 16.00 — «На мериданах України». (К), 16.30 — «Сила правди нездоланна». Виступ Н. Рибачка. (К), 17.30 — Телеатлас народів СРСР. «Кадміцька АРСР». (М), 18.00 — Художній фільм. 19.30 — «Гришна любов». Спектакль Гомельського театру.

НЕДІЛЯ, 27 липня. 9.00

Передачі з Москви, 12.15 — Дія юнацтва, «Шлях в океан». (М), 13.15 — До 25-річчя визволення Львова від німецько-фашистських загарбників. «Майорит Червоної прапора». (Львів), 14.45 — «Телегачок». (К), 15.00 — Журнал «Ровесник». 15.45 — Кінохроніка, 16.00 — Передача, присвячена Дню Військово-Морського Флоту СРСР. (М), 16.30 — Програма кольорового телебачення. (М), 17.25 — «Шит і меч». Художній фільм. І серія. (К), 19.00 — Урочисте закриття Днів культури Польської Народної Республіки в СРСР. (М), 22.00 — «Я — громадянин». (К), 22.40 — «Кадмертон доброго настрою». (Одеса).

Т. в. о. редактора Ю. МОТОРНИЙ.

приїздіть навчатися.

ТЕРНОПІЛЬСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ МЕДИЧНИЙ ІНСТИТУТ. ОГОЛОШУЄ ПРИЙОМ СТУДЕНТІВ НА 1969—1970 НАВЧАЛЬНИЙ РІК. Заяви про вступ до інституту приймаються до 31 липня від осіб віком до 35 років, які мають закінчену загальну або спеціальну середню освіту.

МІСЬКЕ ПРОФЕСІЙНО-ТЕХНІЧНЕ УЧИЛИЩЕ № 72 (м. Свердловськ Луганської області). ОГОЛОШУЄ ПРИЙОМ НА 1969—70 НАВЧАЛЬНИЙ РІК. В училище приймаються юнаки віком від 16,5 до 28 років з освітою за 8 і 10 класів.

Випускники, які закінчили училище, направляються на роботу тільки за спеціальністю. Тим, хто закінчив міське професійно-технічне училище № 72, надаються такі пільги: після закінчення училища по місцю роботи видається аванс в розмірі 30 крб.

ДНІПРОПЕТРОВСЬКИЙ ПОЛІТЕХНІКУМ. оголошує набір учнів на 1969—70 навчальний рік на перший курс денного відділення по спеціальностях: швейне виробництво, машини та обладнання швейних фабрик.

Київський геологорозвідувальний технікум. оголошує прийом учнів на 1969—70 навчальний рік на перший курс денного відділення. Заяви приймаються до 31 липня.

ХЕРСОНСЬКИЙ ГІДРОМЕТЕОРОЛОГІЧНИЙ ТЕХНІКУМ. ОГОЛОШУЄ НАБІР УЧНІВ на 1-й курс гідрометеорологічного і метеорологічного відділів. Технікум готує спеціалістів таких професій: технік-гідролог.

ДНІПРОРУДНЕНСЬКИЙ ГІРНИЧИЙ ТЕХНІКУМ. ОГОЛОШУЄ ПРИЙОМ УЧНІВ НА 1969—70 НАВЧАЛЬНИЙ РІК ДЕННОГО І ВЕЧІРНОГО ВІДДІЛЕНЬ НА БАЗІ 8-ми ТА 10-ти КЛАСІВ ПО СПЕЦІАЛЬНОСТЯМ: Підземна розробка рудних і нерудних родовищ, будівництво гірничих підприємств.

Наша адреса і телефони. м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36. Телефонні: відповідального секретаря — 2-45-35, відділу військово-патріотичного виховання і спорту — 2-45-35, решти відділів — 2-45-36.

«МОЛОДОЙ КОМУНАР» — орган Кіровоградського обкома ЛКСМУ, г. Кіровоград. Друкарня ім. Г. М. Димитрова обласного управління по пресі м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.

БІЛОЦЕРКІВСЬКИЙ СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКИЙ ІНСТИТУТ. ОГОЛОШУЄ набір студентів на перші курси агрономічного, ветеринарного і зоотехнічного факультетів на 1969—1970 навчальний рік.